

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Ποῦ θὰ καταλύσωμεν
ἀπόψε;

Το ἱππικόν μας, μὲ τὸν στρατηγὸν Σοῦ-
τσον ἐπὶ κεφαλῆς, εἶχεν ἤδη εἰσελάσει
ἀπὸ τινων ὥρων εἰς Ἰωάννινα. Νύχτα
πλέον καὶ στοιβαγμένοι μέσα εἰς τὸ κα-
μίονι τῆς ἀεροπλοΐας, ἐπροχωρούσαμεν
πρὸς τὴν καταληφθεῖσαν πόλιν ἀεροπό-
ροι, ἀξιωματικοί, δημοσιογράφοι.

— Ποῦ θὰ καταλύσωμεν ἀπόψε; εἶπε
μία φωνὴ στὰ σκοτεινά.

— Ἔχει ὁ Θεός... ἀπήντησεν ἄλλη.

— Καὶ δωμάτια;

— Ἀπὸ ὅλα.

Ἡ αἰσιόδοξος φωνὴ ἐδικαιώθη τελείως.

Δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ μποῦμε στὰ Γιάν-
νενα, καὶ ἀπὸ παράθυρα, μπαλκόνια, πορτοῦλες οἱ ἐλευθερω-
μένοι πλέον Ἕλληνες μᾶς προσκαλοῦ-
σαν νὰ «τιμῶμε τὸ φτωχικό τους». Τὸ «φτωχικό», ποῦ μὲ ἐφιλοξένησεν
ἦτον ἓνα ἀληθινὸ ἀρχοντόσπιτο, τὸ
ὅποϊον ὕστερ' ἀπὸ τὴν στενὴν σκη-
νὴ, ποῦ εἶχα καταλαγιάσει τὴν προη-
γουμένην νύκτα, μοῦ ἐφάνη τὸ ὡραιό-
τερον παλάτι τοῦ κόσμου.

— Ἐφάγατε μήπως;

— Μάλιστα... χθὲς τὸ βράδυ!

Δὲν ἐπρόλαβα νὰ κάμω αὐτὴν τὴν
δῆλωσιν καὶ ἓνα κοττόπουλο βραστό
ἦλθεν ἀντικρὺ μου νὰ μὲ προκαλέσῃ.
Διέταξα ἀμέσως γενικὴν ἐπίθεσιν. Συ-
νέτριψα τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ἔπειτα «... ἓνα κοττόπουλο βραστό.»

τὴν δεξιάν, ἐπὶ τέλους τὸ κέντρον, ἕως ὅτου ὁ ἐχθρὸς ἐξηφανίσθη ἔντελῶς. Εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀλιέως μοῦ παρεχώρησαν δωμάτιον. μοῦ ἐδάνεισαν βιβλία, καὶ μὲ διώρισαν μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ὅ,τι συνέβη σέ μένα, δὲν ἦτο ἐξαίρεσις. Ἡ φιλοξενία στὰ Γιάννενα εἶνε κάτι τι μυθῶδες. Οἱ κογένειες ἐστριμώχνοντο σὲ δύο κάμαρες γιὰ νὰ παραχωρήσουν εἰς στρατιώτας τὸ ὑπόλοιπον τοῦ σπιτιοῦ, καὶ οἱ ὀλίγοι δέ, οἱ ὅποιοι ἔτυχε νὰ μὴν ἔχουν «μουσαφιρέους», ἔβγαιναν εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐζητοῦσαν νὰ εὗρουν πῶς καὶ τί.

Τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου τοῦ Διαδόχου ἄκουσα καὶ τὸν παραδοξότερον ντελάχιστον.

Ἐνα ἀγοράκι ἐμπρὸς στὴν πόρτα ἐνὸς κουρείου ἐφώναζε, σχεδὸν χωρὶς διακοπή:

— Ὅποιος στρατιώτης Ἑλληνας δὲν ἔχει σπίτι, νάρθη νὰ κοιμηθῇ στοῦ μπαμπά μου. Θὰ τοῦ δώσουμε ρακί, φαί, κρασί, σιγαρέττα καὶ κρεββάτι. Τὸν πατέρα μου τὸν λένε Σταύρο καὶ εἶνε μπαρμπέρης.

Ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ δὲν ἐπῆγαν στὰ χαμένα καὶ τὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ κυρ Σταύρου εἶχεν ἐγκατασταθῇ ὁλόκληρος ἐνωμοτία μουσαφιρέων.

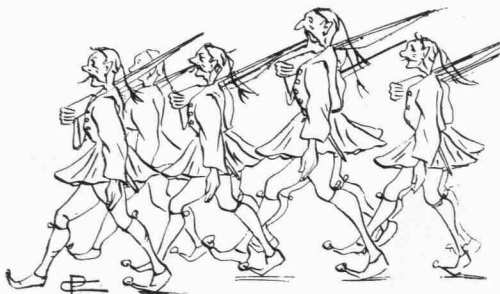
Ἄλλος — ταβερνιάρης αὐτὸς — εἶχε καβαλλήσει ἕνα βαρέλι καὶ ἐκερνοῦσεν ἀδιάκοπα στρατιῶτες.

— Ἐλα ὁδῶ, παλληκάρι. Ἐλα

νὰ ξεδιψάσης. Κρασί διαμάντι. Ἐλα, νὰ σὲ χαρῶ, νὰ πιῆς μιά.

«Ὅποιος στρατιώτης Ἑλληνας δὲν ἔχει σπίτι νάρθη νὰ κοιμηθῇ...»

«... εἰς τὸ σπίτι τοῦ κυρ Σταύρου εἶχεν ἐγκατασταθῇ ὁλόκληρος ἐνωμοτία μουσαφιρέων...»

Φαντάροι, εὐζωνοί, πυροβοληταί, ἱππεῖς ποῦ ἐκρατοῦσαν μὲ τὸ ἓνα χέρι τοὺς χαλινούς τῶν ἀλόγων, ἔπιναν, ἔπιναν ἀδιάκοπα, καὶ αἱ προπόσεις ἔδιναν καὶ ἔπαιρναν!

— Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ἐβίβα!

— Ζήτω ἡ Σερβία!

Γιὰ κάθε Κράτος ἐτραβοῦσαν καὶ ἓνα ποτηράκι.

Ἀλλὰ καὶ τὰ Κράτη, τὰ φιλικῶς διακείμενα πρὸς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἦσαν ἀτελείωτα.

— Ἐβίβα τῆς Γαλλίας!

— Ἐβίβα καὶ τῆς Ρωσσίας!

— Καὶ τώρα, διέκοψεν ἓνας, τί θὰ γίνη; Ἦπιαμε γιὰ ὅλους τοὺς φίλους...

Ὁ πλέον μπεκοῦρης τῆς παρέας ἐστενοχωρήθη, ἀνησύχησε μήπως ὁ ταβερνιάρης σταματήσῃ τὸ κέρασμα διὰ λόγους πολιτικούς:

— Ἀκοῦστε, παιδιά, εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε καὶ τοὺς ἐχθρούς. Προπίνω... ἐναντίον τῆς Ἰταλίας!

Ἡ ἰδέα ἐπεκροτήθη ἐμπράκτως ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἔτσι ἐξηκολούθησαν ὅλοι νὰ τὸ τσοῦζουν ἐπὶ ὥρας ὑπὲρ ἢ κατὰ ὅλων τῶν Κρατῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων τῆς ὑψηλίου.

— «Προπίνω ἐναντίον τῆς Ἰταλίας.»

Κ. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΑ,"

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΞΑΝΕΜΙΣΕ τὸ φλάμπουρο κ' ἡ σάλπιγγα βαρεῖ
κοντάρια σιδερόχυτα κι' ὄπλα κροιοῦν καὶ τόξα
ἀγνάντια μὲ ῥοδόγελα ἡ Νίκη καρτερεῖ,
καὶ λιόκαλλη κι' ἠλιόφωτη τὴν παραστέκει ἡ Δόξα.

[Σάμος, 1912]

ΖΗΣΙΜΟΣ ΣΙΔΕΡΗΣ